

Kattknuten

Petter Malmehed

Jo, nog var Lovis gravid. Hennes mage släpade mot marken där hon gick, och plockade åt sig av barr, kvistar och löv. De fastnade i pälsen, och först när hon kom in och lade sig i sängen föll de av. Hennes kropp var ett juver och påminde mig om alla kattungar som skulle komma, det kunde inte vara lång tid kvar.

Jag förstod inte hur det gått till, stugan ligger flera kilometer från närmaste granne, men katter kunde ju vandra långt om det krävdes. Hennes mage dinglade mellan benen, det var som att det skett över en natt, att jag inte sett det tidigare. Tänk att det bara var ett år sedan jag själv fick kämpa med min mage. Se den växa, tillsammans med Johan. En evighet sedan. Ett annat liv. Kisset på stickan,

(barnmorskans blick)

det första ultraljudet

(läkarens ord)

att berätta för vänner och familj

(ditt liv är i fara, vi måste–)

Och så, plötsligt, efter 26 veckor slutade magen att växa. Barnet var borta, jag såg henne aldrig ens en gång och sen ett par månader senare, var Lovis allt jag tog med mig från skilsmässan. En gammal jävla katt, jo jo, men henne skulle inte Johan få. Resten gav jag blanka fan i. Och nu var hon alltså gravid.

Jag klämde på hennes mage och tyckte mig känna, jo, det var en hel kull. Allt för många. Det skulle inte gå, nej, det fanns inte en chans. Jag kunde inte

(ta hand om)

ha en hel kull med kattungar i stugan. De skulle inte

(bli älskade)

få plats, och min sjukpenning skulle inte räcka för att ge dem mat. Det skulle inte gå, nej, nej, det fanns inte en chans. Jag visste, jo, att förr i tiden, då gjorde man snabbt och lätt sig av med kattungar. Det var ingen konst, det var så man gjorde. Så fort de var födda, kunde man ta dem bakut och... ja. Sen gjorde bonden det som han ansåg var bäst. Men jag skulle inte klara av det.

När jag var liten gick *Utvandrarna* på tv, och den enda scenen som fastnade var just den, då Robert ska dränka en kull katter i vattnet. Han lägger dem i en jutesäck och slänger i den,

men säcken sjunker inte, det ligger inga stenar i. Han lyssnar på katternas skrik, och får sådana skuldkänslor att han börjar kasta sten på säcken för att ge dem en snabbare död. Men stenarna är för lätta, han gör dem bara mer skada, innan de försvinner ned för forsen.

Jag hade inte i mig att döda en hel kull. Nej, inte flera små, skrikande kattungar, det skulle inte gå.

Lovis reste sig, svängde med magen som en pendel, och började vässa klorna på min soffa. Där någonstans bestämde jag mig för vad jag skulle göra. Ett kattliv skulle trots allt vara lättare att ta, än ett halvdussin.

Lovis har alltid varit förtjust i kattgodis, speciellt de som var kryddade med något slags pulver, då kunde hon stå och slicka av resterna från mina fingrar i evigheter. Det räckte att jag lyfte på den gamla syltburken med godiset för att hon skulle komma springande, med sin förbannade mage. Ungarna kunde verkligen komma när som helst, det gällde att vara snabb, det fanns inte tid att tveka, så jag plockade fram ett par godisbitar, de sista hon skulle äta, och sträckte fram dem till henne. Hon anade ingenting

(förlåt)

och då tog jag ett grepp om hennes hals.

En kort stund skrek hon, men hon tystnade snabbt. Luften tog slut och då fanns det inte mycket mer att göra. Stackarn försökte klösa sig loss genom att riva mig över händerna, men jag släppte inte taget.

När hon inte slutade klösa insåg jag att jag höll i henne för löst. Hon fick inte nog med luft för att skrika, men inte heller nog lite för att dö. Katten andades ännu med ihopklämda luftrör, och det var nog. Så jag tog i hårdare, försökte se till så jag tryckte om hennes hals snarare än nacke.

Ögonen sköts ut från skallen och jag ville inte titta, men jag såg de oproportionerligt stora ögonen trycka sig ut från sina hålor. Globerna var stora som pingisbollar, tänka sig att de tog upp så mycket plats i skallen. Det var inte klokt, att de alltid varit därinne och nu letade sig ut.

Det blev alldeles för mycket för mig, och jag behövde titta bort. Jag knep ihop ögonen och höll om kattens hals till det att djuret i mitt grupp inte var mer än förbrukat kött.

Det tog mig egentligen bara en minut, om ens det, men ja. Det kändes naturligtvis betydligt längre. I timmar hade jag hållit i kattens strupe när klösandet äntligen avtog. Och sen, var det färdigt.

Jag begravde henne alldeles runt knuten, nära bron som går över forsen. Jag grävde tills spaden bara slog i sten, det kunde inte vara djupare än en halvmeter. Men det gick inte mer. Något kors hade jag inte, men jag lade hennes favoritleksak på graven, en liten vävd mus. Det var egentligen längesedan hon lekt med den, men som kattunge hade den varit så viktig för henne. Den behövde följa med från lägenheten, även om den inte rörts sedan dess.

Jag stod där en stund. Tittade bara ned mot graven, för första gången på länge helt och hållet ensam. Sedan sänkte sig ett svart hål ned i min mage. Inte kunde det väl vara... Jag böjde mig ned över graven, och jo. Det var verkligen någon som *jamade* där nere.

Det var höga pip, skrik från kattungar, ja, nu hörde jag det tydligt. Det blev starkare och starkare, men det kunde väl inte stämma? Det var inte möjligt, inte kunde väl kattungarna skrika inifrån magen? Där fanns det inte ens luft! Och inte kan väl en död och begravnen katt föda en kull? Det var omöjligt! Men trots det... skrik.

Skriken ändrade karaktär, slet i mig, de ville bara ha kärlek, det var allt jag hörde. Bli räddade, omhändertagna, och jag tryckte ned händerna i jorden och började ännu en gång att gräva. Jag tänkte inte ens på att använda spaden, tankarna rusade, kattungarna skulle bara upp upp och, så plötsligt, där var de.

Sex kattungar, skrikandes och vid liv, fortfarande bundna till sin döda mor genom sina navelsträngar. Jag förstod inte hur det kunde gått till. Hon hade fött ungarna under jord.

Jag klämde av navelsträngarna mellan tumnageln och pekfingret, och bar in dem till huset.

De kröp runt på mitt matbord och slutade inte skrika, vad jag än gjorde. Det var ofattbart hur så små varelser kunde skrika så skarpt, det gick inte att begripa. Men jag visste vad de behövde, det gjorde jag. Och det var *di*. Jag hade mjölk i kylan, men kunde inte få dem att dricka. Jag doppade fingret i mjölken och försökte få dem att suga, men det hjälpte inte, och någon nappflaska

(slängde allt, slängde allt)

hade jag inte heller. Skriken skar allt värre, rakt genom mig, som en tigersåg som jobbar fram och tillbaka genom huvudet gjort av stål, som tar i allt den har för att skapa ett jack att såga vidare från. *Di*.

Då gick jag ut ur huset och hämtade Lovis.

Så fort jag lade ned katten på matbordet kröp kattungarna fram till kroppen och högg tag i sin döda mammas bröst. Och äntligen var de tysta. Det stänkte mjölk över deras ansikten, de var

alltför ivriga. Jag ville berätta för dem, att det där var allt som fanns. Att det inte skulle gå att skapa mer, att de skulle behöva ransonera. Men istället såg jag bara på dem, och begrundade den situation jag plötsligt hamnat i.

Det var då jag fick syn på navelsträngarna.

På något sätt var det som att ändarna... hittat varandra. Som att en stor klump, eller kanske knut bildats, och band var kattunge till de andra. Knuten hade en egen puls, höjde och sänkte sig som ett hav. Kanske var det så, att det fanns blod i navelstängar, och att de bara trasslat ihop sig med varandra, likt svansarna på råttor som bor för tätt. Jag hämtade en sax så jag snabbt kunde göra mig av med den pulserande knuten, tog tag i en av navelsträngarna klippte av den.

Saxen föll till golvet, jag behövde täcka mina öron. Blod sprutade ur navelsträngen
(*blödningarna*)

och katterna skrek som det var deras kött jag klippt i, ja, högre än kattungar bör kunna skrika, som en bäbis som lagts på en het spisplatta. Jag tappade andan, knep igen ögonen, nej, nej, och när jag slog upp dem igen låg kattungen vars sträng jag klippt död på bordet. Det lät verkligen som en bäbis, som ett barnaskrik, men de är ju katter, det ska inte...

Tanken föll bort. Knuten hade vuxit. Den slukade mer och mer av katternas navelsträngar, drog in dem närmare mot sig

(*sig?*)

och jag grät, för vad annars kunde jag göra? Och ska kattungar, bara ett par minuter gamla, kunna fräsa sådär? De ska inte ens kunna öppna sina ögon än, men de stirrade på mig, med bläcksvarta ögonglober, och knuten blev bara allt större. Långsamt drogs kattungarna in mot den, och slukades av den stora, pulserande inälvan. Blev en del av köttet. Det gick inte längre att se vad som var vad, allt var knuten.

Jag hämtade en plastpåse, det gick inte att tänka, skulle jag tänka skulle jag rasa ihop, det enda jag skulle göra var att bli av med *den*. Jag gjorde en ansats att kasta påsen över den, men det gick inte. Den visste vad jag försökte göra, och kattungarnas tänder, utspridda över inälveknuten, högg mot mig, och jag backade undan, tog ett steg bakåt och plötsligt, *krasch!* Syltburken med kattgodis gick i golvet. Kattgodis, doppade i pulver, spreds ut över hela stugan, och det var som att knuten stannade upp, varje öga följde varsin bit. Och då passade jag på.

Jag slängde påsen över kattknuten och knöt ihop handtagen. Jag höll den så långt bort från kroppen jag kunde när jag sprang ut ur huset, kände värme sprida sig upp från påsen och såg klor arbeta sig genom plasten, innan jag slängde ned den i forsen.

Påsen flöt, långsamt nedströms. Och då började den jama. Ängsliga jamanden, pipanden efter hjälp, varje ljud slog i mig, de skulle drunkna långsamt, det gick inte. Jag plockade upp en sten och slängde den efter påsen. Jag träffade bara ytligt, jamanet blev till barnskrik, en ensam bäbis nedtryckt i en påse, träffad av sten, och stilla flöt den iväg. Bort ut, längs med forsen.

Ett tag stod jag kvar och såg efter den, jo, till slut skulle den sjunka. Och då skulle det vara över.

Jag gick tillbaka till stugan, och där låg Lovis kvar på köksbordet. Men det var något annat också. Ett litet liv, den kattunge jag trodde jag dödat, höll sig än kvar vid sin mor och sög i sig hennes mjölk.

Ett litet liv.